

6 may / 2021

Arif ƏRŞAD

(Əvvəli 29 aprel sayımızda)

Mehriban, qaynanasının dediyi kimi, ərzaqların hamısını səliqə ilə soyuducuya yerləşdirirdi. Bu vaxt çarpayıda qılıbdayan uşağın səsinə eşidən Humay arvad sevinc qarışıq dıksındı, səs gələn tərəfə çevrilib:

- Ay buna nənesi qurban olsun!.. Öz balamı gördüm, balamın balası az qala yadımdan çıxmışdı. Gəl görüm nəninin qucağına, ay nəninin gözəl balası, - deyib, uşağı ehmalca qucağına aldı. Körpənin alından öpərək, soruşdu:

- A qızım, nəvəmin adını nə qoyamusuz?

Mehriban, gülümsəyərək cavab verdi:

BİR QAZAN DOVĞA

- Biz səni gözləyirdik, ana. Şahlarla belə məsləhətləşmiş ki, uşağın adını sən qoyasan.

Şahlar Mehribanın dediyinə təəccübləndi. Axı, aralarında belə bir məsləhətləşmə olmamışdı. Amma Mehribanın bu fikri onun çox xoşuna gəldi və o, məmnun halda dilləndi:

- Hə, ana, uşağın adını sən qoy. Ürəyindən keçən adı de, hansı adı qoysan, bizə xoş olacaq.

Humay arvad uşağın üzündən öpüb:

- Nə olsun ki balam qarışıqdır, - dedi, sonra da gəlininin xətrinə dəyər biləcəyini anlayıb, dediyinə düzəliş etdi. - Amma baxın, necə günəş kimi işıq saçır!.. Siz deyən olsun, adını mən qoyuram. Adı olsun Şölə, qoy baxtını də Allah yazsın. Qoy Şöləmin şöləsi evinizi daim işıqlandırsın, yollarınıza günəş kimi şölə saçsın. Həm günəşin şöləsi, həm də ki nəvəm Şölə evinizdən əskik olmasın.

Ən böyük arzum budur ki, nəninin balaca Şöləsi həmişə sağlam olsun, xoşbəxt, atalı-analı böyüsun. Amin, amin, amin, Ya Robbim, Amin!

İlk əvvəl Mehriban, sonra isə Şahlar ayağa qalxaraq ananı öpdülər. Humay arvad doluxsundu, o da onları öpərək, uşağı əzizləməyə

(Hekayə)

başladı. Mehriban çox məmnun halda çaydanı götürüb, mətbəxə gəldi. Orda xörək bişirən Bahar onu görüb soruşdu:

- Hə, necədir vəziyyəti?

Mehriban çaydanı doldurub, qaz sobasının üstünə qoyaraq:

- Necə olacaq, əla, get bax, Şölə nənesiylə necə oynayıb, - dedi.

Bahar uşağın adını eşitəcək, sevinclə Mehribana yaxınlaşıb, onu öpərək soruşdu:

- Bu adı uşağa nəne qoydu?

- Hə, qaynanam qoydu.

- Sağ ol ey, nəne! Nə qəşəng ad

qoyub uşağa. Sənin bu qaynanan da lap "sovremenni" arvad imiş ha. Şölə adı heç vaxt köhnəlməyən və dəbdəbdən düşməyən addır. Xoşum gəldi, nənədən də, onun qoyduğu addan da. Adıyla böyüsun, xoşbəxt olsun Şöləmiz!

Nahardan sonra "qırxını tökmək" adıyla uşağı çimizdirib, bələyərek yatızdıran Humay arvad əlini qoynuna salıb, ordan cib dəsmalını çıxartdı. Səliqə ilə qatlanmış dəsmalı açıb, ordaki pulların arasından bir yüzlük əskinazı ayıraraq Şahlara uzatdı:

- Bu, mənim təqaüdümün yığdığım puldur. Nəninin adından Şöləyə tökərli beşik alarsın. Uşağa hava lazımdır, herdən çıxarıb gözdürəndə nənesi Şölənin yadına düşər. Şəhərdə nə deyirlər o beşiyyə?

Şahlar, gülərək pulu alıb, masanın üstünə qoydu:

- Şəhərdə hamı ona uşaq arabası deyir. Sağ ol, ana, cibin dolu olsun.

- Çox sağ ol, nənesi. Mütləq alarıq. Allah canını sağ ələsin, ana, - Mehriban da öz təşəkkürünü bildirdi, sonra üzünü Şahlara tutub dedi:

- Şahlar, alanda çalış ki, araba qırımızı rəngdə olsun!

Humay arvad qollarını çirmələyə-

rek:

- A qızım, getir o dovğanın göyərtisini, düyüsünü təmizləyim. Bekar oturmaqdan bir şey çıxmaz. Siz xörəyi, çayı harda hazırlayırsınız?

- Dəhlizin o biri başında mətbəximiz var. Orda dörd gözlü beş qaz sobamız var. Qab yumaq yerimiz də elə ordadır, yaxşıdır, mətbəximiz genişdir.

Humay arvad çiyinlərini çəkdi:

- A qızım, bu dəhliz boyu düzülən otaqlarda yaşayan ən azından 20 ailənin cəmi bir mətbəxi var?

- Hə, hamımıza da bəs edir, heç bir narahatçılığımız yoxdur.

Bir stəkan yumru düyünü, bir az un və təmizlənməmiş göyərtini qazanla birlikdə qucağına alan Humay arvad üzünü gəlininə sarı çevirib:

- Qatıq balonunu da sən götür, gedək mətbəxə. Dovğanı özüm bişirəcəm.

Yatan körpəni Şahlara tapşırıb, hər ikisi dəhlizin o başındakı mətbəxə yollandı. Mətbəxdə heç kim yox idi. Onlar lazım olan işləri görüb, qazanı qaz sobasının üstünə yerləşdirdilər. Humay arvad oxlovla qazanı qarışdırmağa başlayanda Mehriban

dilləndi:

- Ana, burda heç kəs dovğanı qarışdırır. Oxlovu qazanın içində saxlayırsan, onda dovğa çürümür. Qoy vaxtında bişsin, gəl gedək otağa. Hazır olanda gəlib apararam.

Humay arvad təəccüblə soruşdu:

- Dovğanı qarışdırmaymı? Bu da təzə çıxıb? Bir də qazanı burda yiyəsiz qoyub hara gedirəm? Öz xörəyim öz gözümün qabağında bişməlidir. Yaxşı, bəs buranın əl-üzü yuyulan yerini, ayaqyolu hardadır?

Mehriban gülə-gülə oxlovu qaynanasının əlindən alıb, qazanın içinə qoydu. Sonra da arvadın qoluna girdi və mətbəxdən çıxdılar. Yataqxananın hər mərtəbəsində bir mətbəx və bir ayaqyolu yerinin olması barədə qaynanasına izahat verə-verə onu dəhlizin o biri başında yerləşən ayaqyoluna tərəf ötürüb, özü otağa qayıtdı.

...Yarım saatdan sonra Mehribanın Şölə ilə məşqul olduğunu görüb, Humay arvad qazanı mətbəxdən götürmək üçün otaqdan çıxdı. Mətbəxə girəndə gördüyündən çəşib qaldı: qazan öz yerində - sönmüş qızılın üstündə olsa da, içi boş idi...